

Miloš Petković

TESLIN VREMEMPLOV

Legenda o sedam mačeva

TREĆI DEO

PORTALIBRIS

Miloš Petković
TESLIN VREMEPLOV
LEGENDA O SEDAM MAČEVA

Copyright © PortaLibris, 2016.

Sva prava zadržana uključujući pravo na reprodukciju
u bilo kom obliku u celosti ili delimično.

*Ovu knjigu posvećujem tebi i samo tebi, dragi čitaоче.
Ako budemo imali malo sreće, i ti i ja, možda se negde i
sretnemo. Tada ću ti sa zadovoljstvom dopisati još neko-
liko reči posvete... Za uspomenu i dugo sećanje...*

„Nisu svi koji lutaju izgubljeni“

Dž. R. R. Tolkin

PROLOG

Loša znamenja

Dok su poslednji ostaci vampirica, poput ugaslih žeravica, nestajali u vazduhu, i nakon što je mač arhangelov posekao likane, stotinama kilometara dalje, pukla je bočica sa magičnom beladonom, naizgled sama od sebe. Hitler je tada znao da njegove zveri nisu obavile zadatak, te je, besan, udario šakom o sto. Crveno mastilo razlilo se po stolu i crvenoj zastavi sa belim krugom i crnim znakom u njemu... Znak koji se, kroz istoriju, ponavljao u mnogim carstvima.

Mastilo je ostavilo trag veoma čudnog oblika... Trag koji je ličio na mač. Zvezdočatac, koji je sedeo preko puta čovečuljka sa čudnovatim brkovima, preblede od znamenja koje blesnu u njegovim mislima. Hitler ga, uz zlokobni osmeh, glasno upita: „Je li ovo dobar znak?”

Zvezdočatac, koliko god se plašio lošeg znamenja, još više se bojao surovog čovečuljka. Zato je i slagao: „Jeste, moj fireru. Kažu je nam... Da će se iz krvi podići nepobedivi Rajh.”

Hitler je još nekoliko trenutaka zurio kroz njega, pa ustade i reče: „Himler! Idemo! Dugim noževima moramo probuditi i obojiti novi dan. Rem tu zoru ne sme videti...”

„Ali, moj fireru... Šta ćemo sa lovom na mačeve?”

„Ne brini za to”, odgovori mu Hitler. „Na vreme sam delao. Naš najbolji operativac biće im za petama.”

Himler je tada stavio kažiprst preko levog obraza pa ga povukao do nosa.

„Da, na njega mislim”, dodao je Hitler pre nego što je napustio odaju, ostavivši zvezdočatca samog da drhti i jeca nad simbolom, koji je u međuvremenu dobio oblik dželatove sekire što se nadvijala nad simbolom nepobedivog Rajha.

Đakopova beležnica

„Meni ovo deluje kao neka šala”, skoro da je dreknuo Oto fon Lidenbrok. „I to kao proketo neslana šala, rekao bih!”

Škripa stolice preko puta zaustavila je bujicu reči koja bi potekla iz ustiju grlatog Nemca da naučnik naspram njega nije ustao, i to poprilično energično. Nikola Tesla pomalo je ličio na neku pticu, možda ždrala ili pre rodu, i to zbog svog belog fraka i mašne. Iako beše vižljast, delovao je ogromno u Lidenbrokovim očima. Njegova visina prelazila je dva metra jer je, zbog stalnih eksperimenata, nosio cipele sa debelim plutanim đonovima.

Tesla je pogledom prešao po licima ostalih pa se visokim, falsetnim glasom obratio Otou: „Da li vam ja ličim na nekog ko bi se u ovakvoj situaciji šalio, gospodine Lidenbrok?”

„Ne, gospodine, nimalo”, odgovori mu minerolog. „Ali ova priča... O Atlantidi. Svi znamo da ona nije...” Tu je Lidenbrok zastao i pogledom potražio podršku u očima ostalih.

„Nije postojala. Da, potpuno ste u pravu. Nije, bar ne onakva kakvom je znamo iz Platonovih spisa.” Tesla je i dalje stajao, dok su ostali nemo sedeli okolo. Kada je naučnik podigao ruku, Robert Andervud Džonson je ustao. „Roberte, sada nam donesite beležnicu. Mislim da je pametnije da im doslovce pročitam njegove beleške nego da ih prepričavam.”

Amerikanac je poslušao starog prijatelja, latio se kišobrana i napustio *pećinu vetrova* pod vodopadom. Ovo je zbunilo Holmsa jer njima važna beležnica beše ukradena u noći kada je stradao grof

Edmond Drugi. *Da li je moguće da postoji još neka... Beležnica...*, mislio je detektiv, ali nije rekao ništa. Naoružao se strpljenjem, kao i većina njegovih saputnika.

Jedino su Fog i Oto pokazivali znake nervoze i nestrpljenja; Dok se Britanac bavljao čačkajući bolnu zanokticu, Namac je vrhom kažiprsta udarao po staklu svog ručnog sata, kao da želi da ubrza vreme. S druge strane, Tesla je nepomično stajao, poput kakvog svetionika, i čekao.

Nekoliko minuta kasnije Robert Andervud Džonson se vratio, sa kišobranom u jednoj ruci i beležnicom u drugoj. Bez ijedne progovorene reči dao ju je Tesli i vratio se nazad na svoje mesto. Naučnik ju je prelistavao neko vreme pa, kada je pronašao željenu stranu, zakašljao se i rekao: „Ovo je beležnica Đakopa Vampe, najboljeg prijatelja starijeg grofa Monte Krista. Šalje nam je njegov sin Luidi, koji sada obitava u grofovoj vili.”

Usledilo je nekoliko trenutaka tišine pre nego što je Hauard Karter postavio pitanje: „Koliko nam reči gospodina Vampe mogu biti od koristi?”

„Ne zaboravite da je i on prisustvovao razgovoru staroga grofa i proroka pod gvozdеноm maskom. Čuo je sve i bio izdašniji od Monte Krista, rekao bih. Siguran sam da je Đakopo krio ovu beležnicu i od samoga grofa, tako da... I te kako će nam biti od koristi, gospodine Karter.” Hauard je bio veoma zadovoljan odgovorom koji je dobio.

A onda... Onda je Tesla počeo da čita...

„I dalje mi pred očima svetle komadi plavičastog magnezijuma. Pulsiraju kao vene u tami koja je meso. Tamno meso. Crno... A skelet, to je bio on... Prorok... Glas mu je škripao pod gvozdеноm maskom i parao to crno meso, tu tamu oko nas. I moje uši.

Ipak, ja sam ga slušao. I dan-danas imam utisak da sam ga morao slušati, da nas je obojicu, i grofa i mene, prorok svojim volšebničkim glasom omađijao ne bismo li učinili šta je želeo.

To zaveštanje je prelazilo na mog gospodara kao neka nevidljiva utvara koja kandžama steže i ne popušta. Zatara¹ se plašio jedino Boga, ali tada, mislim da se tada uplašio još nečega. Uplašio se da ponovo ne završi u okovima i ostane bez slobode.

Prorok je govorio u zagonetkama, naročito kada je pominjao mačeve. Taj dar sa neba, njihov dar nama, govorio je, dali su nam ga u vidu grumenja koje imaše istu sudbinu; od svih su ljudi iskivali mačeve. Kroz vekove, prolili su previše krvi, ti mačevi. Prorok je od grofa tražio da ih skupi i preda onima koji nas istim darivaše.

I oni su pali sa neba, pravo u more. Njihove duše obitavaju na dnu, u ždrelu levijatana. I nikada nisu bili na površini kao što se misli. Nikada... Naši preci su ih nazivali Atlantiđanima, da, ali njihovo pravo ime nam nikada neće biti znano. I ljuti su, Monte Kristo, ljuti na grešne ljude koji darovima prolivaju krv braće, sestara, dece, majki, žena i očeva. Zato im ih moraš vratiti, te mačeve, na mestu gde obitavaju. Jedino tamo, u ždrelu levijatana mogu biti uništeni, inače... Inače će se njihova srdžba survati na čovečanstvo kao nezaustavljiva lavina i to će nam biti kraj. Da li sada govorim o smaku sveta? Ne baš. Govorim o kraju čovečanstva...

Posle tih prorokovih reči, i on i ja jedva smo stajali na nogama. Njega je mučila starost, a mene obuzimali jeza i strah. Samo je Monte Kristo stajao postojano poput svetionika usred bure, i pogledom streljao čoveka pod gvozdenom maskom. Imao je mnogo pitanja, ali premalo vremena. Ipak, sećam se jednog. „Da li su... Da li su to ljudi, starče?“, pitao ga je grof. „Ne, nisu. Bestelesni su. Takve sam ih u snoviđenju video.“

Takav odgovor dobismo od proroka koji više nije imao snage da govori. Ili, jednostavno, to više nije želeo. Tada sam znao da će Monte Kristo, iako beše u poznim godinama, dati sve od sebe

---

¹ Zatara – nadimak koji su Edmondu Dantesu nadenuli gusari nakon bega iz zatvora Šato d'If (*prim. aut.*)

da učini što je od njega traženo. Pokušaće da spreči ispunjenje Nostradamusovog proročanstva po cenu života. Već tada sam naslućivao da će grof povući prave poteze u šahovskoj partiji koja je sledila i da će za figure odabrati samo najbolje. One koje s punim pravom možemo nazvati... legendama..

Tren kasnije, Tesla je zaklopio beležnicu, stavio je u unutrašnji džep svog belog mantila i dodao: „Draga gospodo. I gospođice... Rekao bih da ste te legende upravo vi.”

Usledilo je nekoliko trenutaka neprijatne tišine koju je, nakon što je otpio malo viskija, prekinuo Oto fon Lidenbrok: „Neverovatno... Neko bi nas pre okarakterisao kao potpune ludake, a ne kao legende, ali ozbiljan čovek i naučnik poput vas... Vaše reči imaju težinu, gospodine Tesla. Hvala vam, ali možda je najbolje reći da smo odabrane šahovske figure. Legende ne možemo biti jer partija još uvek traje.”

„Moram da se umešam u razgovor”, reče vremešni Robert Andervud Džonson. „Vi ste, svi do jednoga, i pre početka ove partije, na neki način, bili legende. Kao pisac, mogu reći da je svaki vaš podvig pravo nadahnuće. Ipak, ova legenda o sedam mačeva veća je od svakog od vas. Zato je tu gospodin Tesla.”

Tada je, pomalo neočekivano, Hauard Karter ustao, šake prekrstio na krstima i rekao: „Posle borbe sa vampirima, susreta sa prozorljivim monahom, silaska anđela sa neba i pronalaženja Atilinog groba, ova priča o Atlantidi meni deluje veoma, veoma realno. Ako smo je već započeli, nas sedmoro, mi je moramo i dovesti do kraja.”

„Baš tako, gospodine Karter!”, uzvratila mu Nikola Tesla. „Vi ste satkani od posebnog materijala, kao i sami mačevi. Ljudi poput vas mogu razumeti ovakvu priču, mogu je prihvatiti takvu kakva zaista jeste i, povrh svega, mogu postati deo nje.”

„Koliko god mi bili ludaci u očima drugih ljudi, moramo ostati u njoj i, kao da smo pisci”, tu Šerlok zastade pa pogleda ka gospodinu Džonsonu, „moramo je ispisati do poslednje strane.”

Iza Teslinog kratkotrajnog, blagog osmeha krilo se zadovoljstvo jer je, uz nesebičnu Robertovu pomoć, uspeo prisutnima da podigne moral. Ipak, postojale su još dve stvari koje je želeo da im saopšti pre nego što im bude rekao šta im je dalje činiti. Osećao je da je sada pravi trenutak za to pa je počeo, biranim rečima: „Vidite, u svakoj šahovskoj partiji igramo protiv nekog protivnika. U ovoj našoj protivnik je već povukao neke poteze i pokazao svoje namere... Smrt mladoga grofa, krađa Monte Kristovog dnevnika... samo su neki od njih.”

„Napad vampirica u vašoj domovini, u Srbiji. Takođe, ne smemo zaboraviti i pojavljivanje vukodlaka kod ulaza u Atilinu grobnicu...”, nadovezao se Filijas Fog.

„Ja mislim da vampirice nisu jedan od poteza našeg protivnika. Eržebet Batori i njene sledbenice samo su želele osvetu zbog smrti trojice vampira koji su čuvali mač Vlada Drakule. Što se vukodlaka tiče, pozadina njihovog pojavljivanja je mnogo drugačija”, rekao je Fogu Abraham van Helsing, a ostali su slušali.

„Na šta tačno mislite, Abrahame?”, upita ga Britanac.

„Ti vukovi su lovci. Nismo imali vremena da ranije prodiskutujemo o tome, ali ja čvrsto verujem da ih je poslao onaj ko stoji iza ubistva Edmonda Drugog.”

Nakon ovih Van Helsingovih reči, Tesla je imao šta da doda: „Ako od mačeva, zavisi opstanak čovečanstva, onaj ko ih poseduje mogao bi da vlada tim istim čovečanstvom. Jednostavno rečeno, imao bi moć. Neko želi da ih se dokopa, ali ne brinite. I za to imamo rešenje.”

„A rešenje je?”, upita Teslu Filijas Fog.

„O tome ćemo malo kasnije. Pre toga, moram nešto da vam pokažem.” Tesla se okrenuo i laganim koracima otišao na drugu stranu dvorane pod vodopadom. Pomerio je zastor od grubog platna u stranu i otkrio masivna, čelična vrata koja su premašivala osam stopa visine. Zupčanik koji se nalazio na vratima naučnik

je naizmenično okretao na jednu i na drugu stranu dok nije čuo potreban broj klikova. Zatim se okrenuo ka ostalima i rekao: „Pridružite mi se. I ponesite mačeve.”

* * *

Ispostavilo se da su vrata sa zupčanikom bila tek prva u nizu sličnih. Još jedna vrata su sačekala Teslu i njegove goste odmah na kraju stepenica koje su vodile nadole, a treća, poslednja na kraju mračnog hodnika. Svi su se pitali šta ih čeka na kraju ovog kratkog putovanja, ali niko nije naglas postavio pitanje domaćinu, čak ni uvek radoznali Oto fon Lidenbrok.

Kada je Tesla otvorio i poslednja vrata, ukazao im se krajnje nesvakidašnji prizor. Prostrana dvorana se širila pred njima i nestajala u tami dok je na svega desetak koraka od njih stajao maleni toranj u obliku pečurke, iz čijeg klobuka su, poput pipaka kakve hobotnice, plesale purpurne i plavičaste munje. Neke od njih bile su slobodne kao korbači u vazduhu dok su neke svojim krajevima hvatale čelični ram, koji se protezao preko poda, pa duž zidova sa obe strane i sve do tavanice, čineći kvadrat. Niko tuda nije mogao proći, a da ga pri tom ne zahvate ove razigrane munje.

Tesla ih je pustio da koji tren uživaju u ovom prizoru. Zatim je prišao zakatančenoj kutiji. Otvorio ju je i povukao ručicu, nakon čega te munje nestaje kao rukom odnesene.

Tesli je prva prišla Akira Musaši i upitala ga: „Vi ste izumeli ovo, gospodine Tesla?” Japanka je dobila potpuno neočekivani odgovor: „Ja nisam izumitelj. Ja sam samo pronalazač onoga u prirodi oko nas.”

Tesla ih je poveo dalje, sve do sledeće kutije, na kojoj je pomerio jednu masivnu ručicu i osvetlio dvoranu. Snopovi svetlosti rasterali su tamu za tren i otkrili im prizor još neverovatniji od prethodnog.

Dvorana se završavala prostranom polukružnom arenom, nad kojom su sada stajali. Na drugoj strani se uzdizao zid sa ogromnim patiniranim satom, čije su četiri čudnovate kazaljke bile velike poput mačeva. Sat je okruživalo mnoštvo različitih zupčanih, poluga, ventila, cilindara, ventilatora... Pred njim, u samoj areni, deset stolica sličnih onim koje se mogu videti kod zubara behu okrenute ka satu. Kraj svake se nalazila kutija sa mnoštvom različitih delova, a između stolica i sata golema pečurka slična onoj kraj koje su prošli. U mislima nekih pojaviše se pretpostavke pred šta ih je Tesla upravo doveo, ali one su bile toliko neverovatne da nisu smeli da ih iskažu rečima. Barem ne u tim trenucima punim impresija. Ipak, Oto kao Oto, oslonjen na čeličnu ogradu nad arenom, piljio je čas u sat čas u stolice i tiho prošaputao: „Ako ovo nije iluzija, gospodine Tesla, mislim da upravo gledamo u...”

„Vremeplov, gospodine Lidenbrok. To je mašina za putovanje kroz vreme, da.”

Tesla je ovo izgovorio kao da je reč o motoru automobila ili parnoj mašini, a ne o izumu koji je vekovima unazad raspaljivao maštu naučnicima, slikarima, piscima... Svima...

Šerlok je prišao do čuvenog naučnika i obratio mu se rečima: „Ovo nam pokazujete... Ovaj vremeplov... Jer ćemo morati da putujemo kroz vreme... Zar ne?”

„Tako je, gospodine Holms”, odgovori mu Tesla. „Moraćete. I to u prošlost, ali i u budućnost.”

Niko nije rekao ništa. Tišina je govorila umesto njih.

PRVA KNJIGA

Mozaik priča

1. DRUŽINA SE (PONOVO) RAZDVAJA

Nakon što im je pokazao vremensku mašinu, Nikola Tesla je zamolio svoje goste da se vrate do *pećine vetrova* kako bi nastavili razgovor. Tamo im je saopštio i neke stvari koje im se nimalo nisu dopale. Ponajviše ona da će opet morati da se razdvajaju.

„Nisam siguran koliko je to pametno”, rekao mu je Filijas Fog.

„Nije pametno, ali je neophodno. Nekoliko zadataka je pred vama, te moramo podeliti uloge... I družinu...”

„Šta je u igri?”, upita Šerlok Holms. Odmah nakon toga, detektiv je pripalio svoju vernu lulu i zavalio se u stolicu.

„Prvo, potreban nam je ključ koji otvara vrata Atlantide. Po predanju, postojala su tri identična ključa koja su mogla otvoriti vrata tog izgubljenog carstva. Grupa istoričara, arheologa i etnologa koje sam angažovao otkrila je neke neverovatne stvari. U dalekoj prošlosti, Atlantidani su ključeve predali trima narodima... Jedan je dat Atinjanima, drugi Egipćanima i poslednji Astecima. Onom u Grčkoj se gubi svaki trag, isto je i sa onim koji je dat faraonima, ali... Poslednjem su moji ljudi ušli u trag.”

Posle ovih reči, Tesla je pridobio njihovu apsolutnu pažnju te su disali, gledali i slušali ga kao jedan.

„Jedan od astečkih vladara, verovatno Montezuma Prvi, položio je ključ Atlantide u dvoranu pod planinom Tlalok u centralnom Meksiku. On je, kao i njegovi sunarodnici, verovao da će Tlalok, bog vode i kiše, biti najbolji čuvar vrednog artefakta. Neko od vas ga mora pronaći.”

Nastupilo je nekoliko trenutaka tišine pre nego što je Šerlok uzeo reč: „To deluje kao posao za jednog arheologa.” Detektivov pogled uperen u Kartera pokazivao je da Holms nema šta drugo da doda.

Tada je Hauard Karter energično ustao, nakašljao se i rekao: „Biće mi zadovoljstvo da obavim taj deo posla.”

„A ja ću, na tom putu, biti tvoj verni pratilac”, dodade plećati Tarzan.

„U pohod na planinu sa planinom od čoveka, Karteru”, kroz smeh reče Oto fon Lidenbrok, ali se nikome, osim njega, ta opaska nije učinila smešnom.

„Da li znamo kako ključ izgleda?”, upitao je Karter Teslu.

„Da, gospodine Karter. Dobićete skicu ključa pre nego što krenete.”

„Eto, jedna odluka je doneta. Šta je sledeće?”

„Odmah ću vam reći, gospodine Holms. Još uvek nismo uspeli da otkrijemo tačne koordinate mesta na kom se Atlantida nalazi. Ipak, postoji mapa koja bi mogla da nas reši te glavobolje.”

„Gde je možemo naći, mislim tu mapu?”, upita Akira.

„Nažalost, mapi se trag gubi 1870. godine. Po podacima koje imam, tada ju je posedovao Edvard Bulver-Liton, poznat prvo kao baron Liton, autor romana *Vril*. Izgleda da ju je baron koristio kao inspiraciju za roman pošto, pored koordinata, mapa jasno prikazuje šemu tunela koji pod okeanom vode do srca Atlantide.”

„Zanimljivo. Veoma zanimljivo. Pretpostavljam da ćemo zato morati da se poslužimo vašim vremeplovom?”

„Upravo tako, gospodine Holms. Uveravam vas da će putovanje biti sigurno, to vam kažem iz ličnog iskustva.”

„Da mi je bilo ko drugi na celome svetu to rekao, ne bih mu veroval”, uzvрати naučniku vrlo detektiv. Nije ga nimalo čudila Teslina opaska kojom im je jasno stavio do znanja da je već isprobao vremensku mašinu. „Imamo li podatak gde je gospodin baron tada obitavao?”

„O, da, imamo. U pitanju je malo selo u Škotskoj – Tajndram. Neko od vas tamo mora uloviti barona Litona i od njega uzeti mapu. Očekujem da će on, kao plemić, biti razuman”, nadao se Tesla.

„To deluje kao posao za lovca”, kazao je sada Karter, pogledom streljavši Abrahama van Helsinga. Holanđanin je frknuo kao mačka i prošaputao: „Ja jesam lovac, ali sam, pre svega, doktor. Naravno, to se, iz nekog meni neznanog razloga, retko naglašava.”

„Možda je razlog tome što umesto medikamenata, sirupa i praškova, vi nosite bodeže, mač i samostrel... Doktore...”, u šali mu dobaci Fog.

„Priznajem da je tako, prijatelju. Onda mi nema druge – krenuću u taj lov”, predade se Van Helsing na kraju.

„Ja ću biti tvoja senka u tom lovu, Abrahame”, dodade Akira, ali... Tu ne beše kraj. I Šerlok je sebe pronašao u ovom delu priče.

„Lovci kao lovci – goniće plen. Ipak, svakom lovcu treba traagač... Da pronađe trag.”

„Ili da ga namiriše... Njuškalo”, šapnuo je Oto Filijasu, ali ne dovoljno tiho, tako da su ga i ostali čuli. Bilo je tu prikrivenih osmeha, ali Šerlok se nije dao isprovocirati.

„Još jedna odluka je doneta. Abraham, Akira i ja ćemo krenuti u lov. A sad me baš zanima šta je ostalo za ovu dvojicu šaljivdžija?”

Lidenbrok i Fog se istog trena udrveniše. Pogledom su ljubopitljivo posmatrali Teslu, nadajući se da će im naučnik zadati neki lakši zadatak. Ipak, on im je ubrzo porušio sve nade kao kulu od karata.

„I vi ćete, gospodo, morati u prošlost. I to u 1867. godinu.” Nakon ovih reči, Tesla je iz unutrašnjeg džepa svog mantila izvadio jedan papir na kojem spajalicom beše prikačena stara, izbledela fotografija. Stavio ga je na sto pred Lidenbroka i Foga i tiho rekao: „Imaćete čast da potražite ovog čoveka.”

Obojica su ga odmah prepoznali. Fog se gotovo zagrcnuo dok je Oto uspeo da procedi kroz zube: „Snefelsa² mi! Ne morate mi ni reći zašto treba da posetimo njega...”

---

² Mesto gde se Oto sa svojim rođakom Akelom spustio u središte Zemlje (*prim. aut.*)